

Julia V. BILOUS,

Junior Research Fellow of Ternopil V. Hnatiuk National Pedagogical University; Ternopil, Ukraine;
e-mail: ua277735@yandex.ru; tel: +38 063 1999835

STRUCTURAL AND GRAMMATICAL ORGANIZATION OF PHRASEOLOGICAL UNITS WITH A SOMATIC COMPONENT IN GERMAN

Summary. The article is dedicated to the analysis of the surface structure of phraseological units with a somatic component in German. It reproduces the basic models of somatic word combinations. The author considers word combinations with a somatic component according to the number of their constituents and morphological type of the represented components and distinguishes one-component, two-component, three-component and multicomponent (four-, five-, six-component) phraseological units. The article also finds the usage frequency of somatic phraseological units models with an eye to the number of their components, the material for the investigation having been selected from explanatory and phraseological dictionaries. The author comes to a conclusion about the predominance of tree- and four-component word combinations with a somatic component in the German discourse. Multicomponent and two-component phraseological units are characterized as being less frequent. One-component somatic word combinations have the least frequency. The author explains the specific ratio distribution of the defined phraseological types in modern German from a position of human world perception, whose peculiarities were established in psychology.

Keywords: surface structure, word combination, linguistic modeling, model, structural organization of word combination, phraseological unit, peculiarities of language perception.

Статтю отримано 27.04.2015 р.

УДК 811.161.2'373.612.2'38(1-21):82-3:7.038.6

МІКРЮКОВА Катерина Олександрівна,

викладач кафедри прикладної лінгвістики Миколаївського національного університету імені В. О. Сухомлинського; вул. Нікольська, 24, м. Миколаїв, 54030, Україна;
e-mail: mikryukova1986@mail.ua; тел.: +38 093 4560257; +38 0512 378821

СЕМАНТИКА ТА СТИЛІСТИЧНІ ФУНКЦІЇ ЕПІТЕТІВ ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧНОГО ПОЛЯ «МІСТО» В ХУДОЖНІЙ ПРОЗІ ПИСЬМЕННИКІВ-ПОСТМОДЕРНІСТІВ

Анотація. Стаття присвячена опрацюванню семантики та стилістичних функцій епітетів лексико-семантичного поля «місто» в художній прозі письменників-постмодерністів. Описано погляди науковців на природу епітета. Епітет розглянуто як слово, конструкцію, що образно описує предмет, підкреслює особливість певного явища чи поняття. Виокремлено п'ять тематичних груп епітетів на позначення міста у творах постмодерністів: групу експресивних епітетів, групу позиційних епітетів, групу візуальних епітетів, групу епітетів приналежності та групу темпоральних епітетів. Здійснено кількісний аналіз використання епітетів різних тематичних груп. Простежено специфіку використання епітетів-прикладок. З'ясовано стилістичні функції епітетів лексико-семантичного поля «місто». Окреслено функцію детального опису, індивідуалізації, психологізації, інтимізації авторських почуттів, функцію створення іронічного ефекту та прагматичну функцію.

Ключові слова: лексико-семантичне поле, епітет, епітетна конструкція епітет-прикладка, місто.

Постановка проблеми. Епітети мають важливе значення для творення мовної картини світу окремого письменника, оскільки здатні передати та увиразнити мовні традиції певної епохи. Епітети та епітетні конструкції відіграють знакову роль у вираженні лексико-семантичного поля «місто» у творчості І. Карпи, О. Ірванця, Ю. Андруховича, Л. Дереша, Л. Дашвар, М. Матіос. Ці тропи якнайкраще увиразнюють семантичну структуру складників поля. На жаль, семантика та стилістичні функції епітетів лексико-семантичного поля «місто» досі не були предметом спеціального дослідження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У зв'язку зі складністю поняття «епітет» у сучасних лінгвістичних дослідженнях існують різні погляди стосовно його природи. Епітет досліджували В. Ващенко, І. Журба, О. Грабовецька, С. Єрмоленко, Л. Мацько, В. Русанівський та інші. О. Селіванова влучно зазначає, що епітет — це «стилістична фігура, троп, що є означенням чи обставиною в реченні як атрибут предмета, дії, стану та характеризується високою емотивно-експресивною зарядженістю, оцінністю й образністю. У широкому розумінні епітет є

не лише метафорою чи метонімією, а й будь-яким емоційно-оціночним та експресивним атрибутом» [16, с. 153].

Інший погляд на природу епітета представляв О. Потебня, котрий виокремлював поетичний та прозаїчний епітет: «прозаїчний епітет передає не усунення з думки видів, що містять у собі ознаку, яка ним позначається, а заміщення певним чином однієї з багатьох невизначених» [15, с. 126].

Епітет можна розглядати тільки в поєднанні з означуваним словом, на яке він і переносить свої ознаки, пояснюючи його. Тому епітетною конструкцію називаємо синтаксично двочленну конструкцію, що складається із означення (епітета) та означуваного слова. Епітети й епітетні конструкції здатні входити до складу лексико-семантичних полів, виконуючи при цьому ряд важливих функцій. Під лексико-семантичним полем прийнято розуміти «найбільше парадигматичне об'єднання, сукупність лексичних одиниць, які об'єднані спільністю змісту (іноді й спільністю формальних показників) і відображають поняттєву, предметну або функціональну подібність позначуваних явищ» [12, с. 265].

Постановка завдання. Мета дослідження полягає у з'ясуванні семантики та стилістичних функцій епітетів лексико-семантичного поля «місто» в художній прозі письменників-постмодерністів.

Виклад основного матеріалу. Епітети на позначення міста у творчості письменників-постмодерністів можна об'єднати у декілька тематичних груп.

Перша група — **експресивні епітети**, котрі позначають внутрішнє сприйняття міста героєм: *бадяжне, безлике, блудне, великодушне, веселе, вимріяне, вируюче, відригуюче, всепрощаюче* тощо. Роль подібних епітетів спостерігаємо у контексті: *Блідий і грішний стою перед лицем твоїм, безлике й пересічне місто моє, велике й опереточне місто моє, заздрисне і шляхетне, жадібне і продажне, велико- і малодушне, часом навіть цілком бездушне, всепрощаюче й незлопам'ятне* [9, с. 154]. Експресивні епітети передають відчуття героя, відображають його ставлення до суспільних подій. Функціонування таких епітетів у текстах творів часто має на меті деталізувати реально існуючі якості: *Древнє сакральне місто, що стояло столицєю 1400 років, ростило в собі паросток дерева Бо — того самого, під яким Сіддхартха Гаутама зробився просвітленим, мало за корону сім колосальних дагоб, палаці і монастирі* [11, с. 44]. Часто за допомогою експресивних епітетів створюється іронічний ефект, що є одним із основних елементів вираження безпосередньо авторської точки зору, засобом реалізації суб'єктивно-оцінної модальності, і, таким чином, засобом реалізації авторської позиції. Іронія передає глузливо-зневажливе ставлення авторів до окремих міст: (1) *І ти бредеш назустріч новим втратам, у светрі, під дощем, а назустріч тобі бредє Москва — кульгава, мокра, відригуюча, з ветеранами, неграми, вірменами, китайцями, комуняками, фанами «Спартак» в червоно-білих панамах, сержантами, рецидивістами та ходаками до Леніна* [1, с. 36]. (2) *Вовчиська, на відміну від Гицлів, здавалися бути містечком культуралізованим, ба навіть із претензією на європейськість* [7, с. 23].

В аналізованих творах знаходимо окремі рядки, насажені епітетами, спостерігаємо ампліфікацію епітетів, наприклад: *Через рік Банзай разом із його кумплем Дощем були запрошені Коброю у його рідне, миле, маленьке містечко Жданово, де їх очікували незабутні дні їхнього життя* [6, с. 50]. Прагматична функція епітетів (передача певних почуттів, емоцій, станів) яскраво реалізується у прикладі: *А він залишився у непривітній і гореносній Москві, куди я зареклася повертатися* [11, с. 34]. Ці епітети показують міста з несподіваного боку, передають гостроту конфліктів.

Друга група — **позиційні епітети**, що вказують на територіальне розташування міста та характер життя в ньому: *відпочинкове, південне, підводне, приморське, провінційне, сусіднє, східне* тощо. Наприклад: *Якимось чином ми виявилися відгородженими від цілого світу — хай навіть цього літа весь світ помістився в одне провінційне містечко. Відгороджені грубим цегляним парканом, через який не докричаться до невидимих, але неодмінно присутніх там жалюгідних людей* [7, с. 51]. Подібні епітети виконують переважно функцію індивідуалізації та портретування. Автори моделюють образ міста через ознаки зовнішнього опису деталей. Виразні зовнішні риси налаштовують читача на краще сприймання міста: *Дагона знищили Боги Сивої Давнини, хоча він і був одним із наймогутніших, Ктулху навіки запечатаний у підводному місті Р'лайх, інші Великі Древні живуть у вигнанні на далеких закинутих і забутих планетах* [6, с. 41].

Третя група — **візуальні епітети**, що відображають зовнішнє сприйняття міста: *велике, гарне, маленьке, найкрасивіше, невеличке, нове, обгороджене* тощо. Візуальні епітети ще називають **одоративні**. Основна їх функція — схарактеризувати предмет візуально, за запахом, дотиком. Наприклад: *Пройшов Черкаси, наближався до Канева. Певно, гарне було містечко ще до Спалахів: оно які гори, садками здичавілими порослі, понад Рікою одна в одну перетікають* [8, с. 15]. Спостерігаємо також ефект контрасту, створений через уживання протилежних за значенням епітетів в одному контексті. Контраст вказує на внутрішнє протиріччя автора у сприйнятті міста: *Ну а потім уже був той останній день у «найкрасивішому місті*

*нашої Батьківщини», з самохвальством якого ні я, ні більшість моїх друзів категорично не погоджуємося. Холодне воно якесь. Провінційне і претензійне [10, с. 11]. Візуальні епітети увиразнюють образи міста, індивідуалізують і конкретизують їх. Вони сприяють нагнітання авторами потрібної атмосфери, психологізують оповідь: *Ще півроку тому, у Лондоні, вештаючись по Сохо в районі Карнабі-стрит, він вдвлявся в обличчя продавців маленьких пафосних крамничок, більше схожих на інопланетян, і думав про те, що це перенаселене вируюче місто навіки лишиться для нього чужим, тимчасовим притулком [4, с. 81].**

Особливо часто у текстах творів зустрічаємо епітети із прикметниками *старий / новий*. Лексема «старий» уживається із значенням носія вічної, понадчасової мудрості, а також історичної традиції, моральних вартостей, пам'яті, духовного спадку роду, нації. Лексема «новий» виступає антонімом, бінарною опозицією до лексеми «старий». Це слово вживається із значенням позитивних змін, оновлення. Наприклад: (1) *У зв'язку з такою своєрідною ситуацією стару Москву реставрують фіни або турки [1, с. 32].* (2) *Моя вчителька з історії (до слова, найяскравіша сексуальна фантазія... я не кавав?) розповідала, як генерал Денікін, входячи в нове місто, першою справою віддавав наказ про розстріл бабок із «сємечками» [7, с. 7].*

Четверта група — **епітети приналежності**, представлені прикметниковими та займенниковими конструкціями: *ваше, його, моє, наше, палестинське, своє, українське тощо: Люба щезла і забрала разом із собою чіткі та зрозумілі життєві орієнтири — кохання, щастя, ми краці і це місто наше, сміх, дружба навіки і бруківка [4, с. 76].* Займенникові епітети є одним із наскрізних засобів інтимізації авторських почуттів у ставленні до міста. За рахунок уживання подібних епітетів дистанція між письменником і містом максимально скорочується. Майже всі вони несуть на собі елемент позитивності. Розмаїтість епітетів підкреслює неоднозначність емоційно-психологічного стану героя: *Я люблю це місто, але це моє місто, і з вами я його не ділитиму [9, с. 167].*

П'ята група — **темпоральні епітети**, що описують динаміку існування міста у часі: *вересневе, вечірнє, древнє, зимнє, нічне, опівнічне, передвечірнє, полуденне, ранкове, середньовічне тощо.* Темпоральні епітети в контексті додають до значення дистрибута часову семантику. Вони не лише допомагають осягнути глибину семантики темпоральної реалії чи зіставлюваного з нею поняття, але водночас виконують різні естетичні функції, додають конотативний відтінок значенню темпоральної лексеми, зокрема абстрактним поняттям. Наприклад: (1) *Прогулянка була короткою, але такою емоційно насиченою, ніби саме нічне місто пристрасно поцілувало Трішу в губи: глибоко, по-дорослому [10, с. 70].* *Що ж, бувай, прощавай, моє любе, маленьке, затишне моє місто, моє Західне Рівне, моє Рівне вечірнє, Рівне ранкове, Рівне полуденне й опівнічне, залите сонячним, місячним і світлом ліхтарів, занурене в тумани осені, всипане інеєм і снігом, залите дощем, бите раптовим градом, безкінечно рідне й дороге... [9, с. 153].*

Як засвідчує аналіз, переважає група експресивних епітетів (53 одиниці). Це можемо пояснити тим, що письменники намагаються сформувати образ міста через призму власного світобачення, якомога інтенсивніше впливаючи на почуття читачів. Друге місце посідають позиційні епітети (15 одиниць). Вони разом із візуальними (13 одиниць), темпоральними епітетами (10 одиниць) служать переважно для конкретизації, візуалізації образу міста. Вони дають своєрідну фотографічність образу міста. Епітети приналежності (12 одиниць) виконують переважно описову функцію.

Варто зазначити, що межа між тематичними групами епітетів нечітка. Деякі епітети характеризуються такою поліфонією значення, що іноді складно віднести їх до окремої групи.

Варто наголосити на наявності однакових епітетних конструкцій на позначення міста у творчості письменників-постмодерністів. Тому для кількісного аналізу ми обрали саме оригінальні епітетні конструкції. Найбільше оригінальних епітетів лексико-семантичного поля «місто» застосували О. Ірванець (24 одиниці) і Л. Дереш (23 одиниці). Це можна пояснити тим, що у творах цих авторів основним способом зображення подій виступає не розповідь, а опис. Решта письменників менш активно застосовує цей стилістичний засіб: І. Карпа (18 одиниць), Ю. Андрухович (13), М. Матіос (9) і Л. Дашвар (8).

Окрім того, представлене епітетами аналізоване поле формується двома шарами лексики: лексикою із позитивною конотацією, котра репрезентується такими епітетами: *веселе, вимріяне, всепрощаюче, незлопам'ятне тощо*; лексикою з негативною конотацією, котра репрезентується такими означеннями: *глиняне, глухе, гореносне, діряве тощо*. Наявність епітетів із негативним забарвленням пояснюється своєрідним протистоянням у творах авторів різних міст — міста рідного та чужого. Відчуваємо авторське несприйняття неукраїнського, ворожого, незнайомого.

Значну частину епітетів лексико-семантичного поля «місто» становлять епітети-прикладки. У художній мові подібні епітети використовуються для посилення образного потенціалу названої ознаки. Епітети-прикладки «збагачують семантичне поле дистрибута новим емоційним чи смисловим нюансом» [3, с. 245].

Епітети-прикладки лексико-семантичного поля «місто» у художній мові письменників-пост-модерністів виступають продуктивним засобом творення мовного образу та динаміки тексту загалом.

Серед епітетів-прикладок виокремлюються такі семантичні групи: люди — народ: *місто тиранів, місто хіміків, місто поетів*. Наприклад: *Він добре знав їх усіх — Гаден, що не полинувався прийти з утопічно-нереального містичного Баден-Гадена — міста поетів, дармових гетер та антикваріату...* [6, с. 28]; предмети, будівлі та абстрактні поняття: *місто-палац, місто-корабель, місто антикваріату, місто мертвих, місто-привид, місто втрат, місто контрастів*. Наприклад: *«Нью-Йорк — місто контрастів» (тут, кажуть спеціалісти, головне не переборщити з дихлофосом)...* [7, с. 40]; простір, географічне розташування: *місто на воді, місто в місті, місто Лева*. Наприклад: *Ми запрошуємо вас до Венеції, міста на воді, міста-корабля, міста-привида, першого ж тижня по закінченні традиційного Великого Свята* [2, с. 36].

У системі епітетів відображено неповторність сприйняття світу суб'єктом номінації, передаються емоції та переживання письменників. Епітети, покладені в основу номінації міст, у поєднанні з означуваним словом є когнітивно-образною єдністю, в семантичній структурі якої експліцитно виражені об'єкт номінації та ставлення до нього суб'єкта. Епітети акцентують увагу на візуальних і внутрішніх інтимних відчуттях письменників.

Висновки. Отже, лексико-семантичне поле «місто» у досліджуваних творах яскраво відбиває особливості життя, побуту, менталітет і традиції українців. Важливу функцію у формуванні довершеного складного, багатопланового образу «міста» виконують епітети. Вони допомагають створити більш реалістичний, розкутий, сучасний образ міста, надають йому особливого колориту. Епітети дозволяють створити цілісний портрет міста, допомагають письменникам якнайтонше передати настрої середовища. Аналіз художніх творів свідчить про те, що цілісність художнього образу створюється, як правило, завдяки взаємодії епітетів з іншими тропами: метафорами, порівняннями тощо.

Література

1. Андрухович Ю. Московіада : роман жакхів / Юрій Андрухович. — Івано-Франківськ : Лілея-НВ, 2000. — 88 с.
2. Андрухович Ю. Перверзія : роман / Юрій Андрухович. — Львів : ВНТЛ-Класика, 2002. — 289 с.
3. Гром'як Р. Т. Літературознавчий словник-довідник / Р. Т. Гром'як, Ю. І. Ковалів, — К. : ВЦ «Академія», 1997. — 752 с.
4. Дашвар Л. Рай. Центр / Люко Дашвар. — Харків : Клуб Семейного Досуга, 2009. — 153 с.
5. Дашвар Л. Село не люди / Люко Дашвар. — Харків : Клуб Семейного Досуга, 2010. — 272 с.
6. Дереш Л. Культ / Люко Дереш. — Х. : Клуб сімейного дозвілля, 2008. — 90 с.
7. Дереш Л. Поклоніння ящірці : Як нищити ангелів : роман / Люко Дереш. — Х. : Фоліо, 2007. — 189 с.
8. Ірванець О. Очамимря (Повість безвременних літ) / Олександр Ірванець Очамимря. — Х. : Фоліо, 2010. — 33 с.
9. Ірванець О. Рівне / Рівне (стіна). Нібито роман / Олександр Ірванець. — Х. : Фоліо, 2010. — 219 с.
10. Карпа І. Bitches Get Everything / Ірена Карпа. — Х. : Книжковий клуб сімейного дозвілля, 2007. — 112 с.
11. Карпа І. Перламутрове порно (Супермаркет самотності) / Ірена Карпа. — К. : Вид-во ДУЛІБИ, 2005. — 105 с.
12. Кочерган М. П. Загальне мовознавство / Михайло Петрович Кочерган. — К. : Академія, 2003. — 464 с.
13. Матіос М. Солодка Даруся / Марія Матіос. — Львів : Літературна агенція «Піраміда», 2006. — 74 с.
14. Матіос М. Щоденник страченої : роман / Марія Матіос. — Львів : ЛА «Піраміда», 2005. — 192 с.
15. Потебня А. А. Слово и миф / Александр Афанасьевич Потебня. — М. : Правда, 1989. — 624 с.
16. Селіванова О. О. Сучасна лінгвістика : термінологічна енциклопедія / Олена Олександрівна Селіванова. — Полтава; К. : Довкілля, 2006. — 716 с.

References

1. Andrukhovych Yu. Moskoviada : roman zhakhiv / Yuriy Andrukhovych. — Ivano-Frankivsk : Lileya-NV, 2000. — 88 s.
2. Andrukhovych Yu. Perverziya : roman / Yuriy Andrukhovych. — Lviv : VNTL-Klasyka, 2002. — 289 s.
3. Grom'yak R. T. Literaturoznavchyj slovnyk-dovidnyk / R. T. Grom'yak, Yu. I. Kovaliv, — K. : VC «Akademiya», 1997. — 752 s.
4. Dashvar L. Raj. Centr / Lyuko Dashvar. — Kharkiv : Klub Semejnogo Dosuga, 2009. — 153 s.
5. Dashvar L. Selo ne lyudy / Lyuko Dashvar. — Kharkiv : Klub Semejnogo Dosuga, 2010. — 272 s.

6. Deresh L. Kul't / Lyubko Deresh. — Kh. : Klub simejnogo dozvillia, 2008. — 90 s.
7. Deresh L. Pokloninnia jashhirci : Jak nyshhyty angeliv : roman / Lyubko Deresh. — Kh. : Folio, 2007. — 189 s.
8. Irvanec` O. Ochamymria (Povist` bezvremianykh lit) / Oleksandr Irvanec` Ochamymria. — Kh. : Folio, 2010 . — 33 s.
9. Irvanec` O. Rivne / Rovne (stina). Nibyto roman / O. Irvanec`. — Kh. : Folio, 2010. — 219 s.
10. Karpa I. Bitches Get Everything / Irena Karpa. — Kh. : Knyzhkovyj klub simejnogo dozvillia, 2007. — 112 s.
11. Karpa I. Perlamutrove porno (Supermarket samotnosti) / I. Karpa. — K. : Vyd-vo DULIBY, 2005. — 105 s.
12. Kochergan M. P. Zagal'ne movoznavstvo / Mykhajlo Petrovych Kochergan. — K. : Akademiya, 2003. — 464 s.
13. Matios M. Solodka Darusya / Marija Matios. — L`viv : Literaturna agencija «Piramida», 2006. — 74 s.
14. Matios M. Shhodennyk strachenoji : roman / Marija Matios. — L`viv : LA «Piramida», 2005. — 192 s.
15. Potebnia A. A. Slovo i mif / Aleksandr Afanas`evich Potebnia. — M. : Pravda, 1989. — 624 s.
16. Selivanova O. O. Suchasna lingvistyka : terminologichna encyklopedija / Olena Oleksandrivna Selivanova. — Poltava; K. : Dovkillia, 2006. — 716 s.

МИКРЮКОВА Екатерина Александровна,

преподаватель кафедры прикладной лингвистики Николаевского национального университета имени В. А. Сухомлинского; ул. Никольская, 24, г. Николаев, 54030, Украина; e-mail: mikryukova1986@mail.ua; тел.: +38 093 4560257

СЕМАНТИКА И СТИЛИСТИЧЕСКИЕ ФУНКЦИИ ЭПИТЕТОВ ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧЕСКОГО ПОЛЯ «ГОРОД» В ХУДОЖЕСТВЕННОЙ ПРОЗЕ ПИСАТЕЛЕЙ-ПОСТМОДЕРНИСТОВ

Аннотация. Статья посвящена исследованию семантики и стилистических функций эпитетов лексико-семантического поля «город» в художественной прозе писателей-постмодернистов. Описаны взгляды учёных на природу эпитета. Эпитет рассматривается как слово, конструкция, которая образно описывает предмет, подчёркивает особенность определённого явления или понятия. Выделены пять тематических групп эпитетов для обозначения города в произведениях постмодернистов: экспрессивные эпитеты, позиционные эпитеты, визуальные эпитеты, эпитетов принадлежности и темпоральные эпитеты. Осуществлён количественный анализ использования эпитетов различных тематических групп. Определена специфика использования эпитетов-приложений. Установлены стилистические функции эпитетов лексико-семантического поля «город». Выявлены функции детального описания, индивидуализации, психологизации, интимизации авторских чувств, функция создания иронического эффекта и прагматическая функция эпитета.

Ключевые слова: лексико-семантическое поле, эпитет, эпитетная конструкция, эпитеты-приложения.

Kateryna O. MIKRYUKOVA,

lecturer of Applied Linguistics Chair of Mykolayiv State University named after V. O. Syhomkynskiy; 24, Nikolskaya str., Mykolayiv, 54030, Ukraine; e-mail: mikryukova1986@mail.ua; tel.: +38 093 4560257

SEMANTIC AND STYLISTIC FEATURES OF EPITHETS OF THE LEXICAL AND SEMANTIC FIELD «CITY» IN THE PROSE OF POSTMODERN WRITERS

Summary. The article is devoted to the development of the semantic and stylistic features of epithets of the lexical and semantic field «city» in the prose of postmodern writers. We have described the views of scientists on the nature of the epithet. The epithet is considered a word or structure that vividly describes the subject, emphasizes a certain feature of the fact or concept. We have allocated five thematic groups of epithets for describing the city in the works of postmodernists: a group of expressive adjectives, a group of positional epithets, a group of visual adjectives, a group of identity epithets and a group of temporal epithets. We have made a statistic analysis of the usage of epithets of different thematic groups. We have traced the peculiarities of the usage of epithet-apposition. We have found the stylistic features of epithets of the lexical and semantic field of «city». We have outlined some of their functions: function of featuring details, function of individualization, psychological function, function of feelings intimization, the function of creating an ironic effect and pragmatic function.

Keywords: lexical and semantic field, epithet, epithet construction, epithet-apposition, verbalization.

Статтю отримано 28.05.2015 р.